

เขา...ผู้มาจากดินแดนอันแสนหนาวเหน็บใกล้โศกโศก
และเธอ...ผู้เป็นดังสายลมแห่งรักที่เข่าพำนักนอนมานานแสนนาน
อีกหนึ่งความรักที่ไม่ว่าวลาจจะผ่านไปนานเพียงใด
หัวใจดวงนี้ก็จะยอมมอบให้เธอ...เพียงผู้เดียว

Wind of love... สายลมแห่งรัก

moana ธิยานุ

Dreamland of love

Wind of Love... สายลมแห่งรัก

moana ใช้น

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-7503-79-1

ภาพประกอบ — MontoRPG

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เมื่อหัวใจของใครสักคนตกอยู่ในห้วงแห่งความรัก ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เคยเห็นว่าเป็นเรื่องที่ยากลำบากก็กลายเป็นเรื่องที่ย่าง่าย ในทางกลับกัน เรื่องง่ายๆ บางเรื่องกลับกลายเป็นเรื่องที่ยากลำบากขึ้น ไปเสียหมดเมื่อคนเรามองข้ามความรู้สึกของตัวเองไป

ไม่ว่าคุณแม่แต่...เมอร์ซี่ กราเซล สาวน้อยจอมซนชาวปีศาจที่เร็กซ์ นาดาสคอยเฝ้ามองเสมอมา

หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเรน กราเซล พี่ชายสุดที่รัก 'รักแท้' ก็เกือบจะหลุดมือไปเสียแล้ว ก่อนที่เธอจะล่วงรู้ความรู้สึกของตัวเอง

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ตัวอย่าง

ประวัตินักเขียน

MOANA อ่านว่า โมอานา นะคะ หรือ ถ้าตามที่คนตั้งชื่อ (ขออนุญาติเอ่ยชื่อ Small Qpid) ให้ออกเสียงก็คือ "ม้อะนะ" (สรุปว่าคนตั้งชื่อเขาอยากบอกว่า คนเขียนคนนี้นะ ม้อะนะ ฮา)

Moana เป็นภาษาฮาวายที่แปลว่า "ทะเล" หรือ "by the sea" ค่ะ

Moana เป็นหนึ่งในอีกนามปากกาของ "เด็กทะเล" ค่ะ ใช้กับแนวโรแมนติกแฟนตาซี ที่มีเจ้าชาย เจ้าหญิง ปีศาจ เวทมนตร์ และแน่นอนต้องไม่พ้นเรื่องของความรัก หวังว่าโมอานา (หรือ ม้อะนะ) จะทำให้ทุกท่านสนุกและมีความสุขกับโลกแห่งจินตนาการนะคะ

แนะนำตัวกันสักหน่อยเพื่อใครจะอยากรู้ (หรืออาจจะไม่มี...เศร้า)

Moana เขียนนิยายมานานแล้วค่ะ ตั้งกะสมัยมัธยมปีที่สาม และได้รับการตีพิมพ์ออกหนังสือเป็นเล่มๆ โดยสนพ. แจ่มใส เมื่อเกือบๆ จะห้าปีที่แล้วค่ะ ในแนวเรื่องรักใสๆ ที่ไม่ใช่แฟนตาซี ในนามปากกา "เด็กทะเล" และมีหนังสือรวมเล่มเดี่ยวๆ ออกมาเรื่อยๆ รวมทั้งหมดก็สี่เล่มแล้วค่ะ (ไม่นับเรื่องสั้นนะคะ) ส่วนตอนนี้ก็เพิ่งเรียนจบหมาดๆ ค่ะ (เปล่าค่ะเปล่า ไม่ได้เด็กขนาดนั้น จบการศึกษาระดับสูงสุดที่เขามีกการเรียนการสอนนะคะ เพราะงั้นอายุก็มากพอดู...แก่อะ) ตอนแรกนี่ก็ว่าลมจะตีหวนพากลับเมืองไทยซะที (หลังจากที่เอาแต่พัดขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ จนตอนแรกคิดว่าจะไปขั้วโลกเหนือซะแล้ว) แต่ลมพัดกลับไปแค่ครึ่งทางเลยต้องย้ายจากเกาะเหนือสุดของญี่ปุ่น (ฮอกไกโด) ลงไปเพียงแค่ว่าเกาะใต้ของญี่ปุ่น (คิวชู) และน่าจะอยู่สักสองปีก่อนที่ลมจะพัดอีกครั้งให้กลับเมืองไทยนะคะ

แนวแฟนตาซีเวทมนตร์และความรักเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องแรกที่ได้ออกสู่สายตาผู้อ่าน ยิ่งไงก็ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ ขอขอบคุณมากค่ะ

ตัวอย่าง

บทนำ

ตัวอย่าง

ร่างสูงใหญ่โฉบเฉี่ยวไปในท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำที่พรางพร่าไปด้วยดวงดาวนับล้าน อดโหมความงามของท้องฟ้ายามราตรีให้เป็นที่ประจักษ์ ปีกสีขาวเหลือบเงินระยับขยับเคลื่อนเป็นจังหวะอย่างงดงามราวกับประกายดาวเลื่อนตกจากฟากฟ้า แม้จะไร้จันทร์คอยส่องแสงให้ความสว่างในยามราตรี หากทุ่งหิมะขาวโพลนของดินแดนทางตอนเหนือของแดนปีศาจก็เห็นกระจ่างในความมืดมิด ราวกับมีแสงเรืองรองออกมาจากปุยหิมะที่เพิ่งตกทับถมลงบนพื้นดิน

บนปากกว้างของเจ้าของดวงตาสีเงินและสีทอง ร่างเล็กจ้อยของหญิงสาวผู้มีเรือนผมหยักศกสีดำสนิทกำลังนั่งกอดอกอยู่บนนั้น ดวงตาสีเขียวมรกตทอดมองตรงไปยังความมืดมิดเบื้องหน้าด้วยแววตาครุ่นคิด และห้วงก้วงวลถึงสิ่งที่กำลังจะเผชิญ หากสิ่งหนึ่งที่เมอร์ซีรู้อยู่เต็มหัวใจ

...เธอไม่มีทางหันหลังย้อนกลับไปอย่างแน่นอน

เร็กซ์ ฉันไม่ยอมปล่อยให้หายไ่ง่ายๆ แบบนี้หรอก เราจะต้องคุยกันให้รู้เรื่อง และนายก็ต้องจำไว้ว่าอย่าหันหลังเดินจากฉันไปแบบนี้อีก

ฉันไม่มีวันยอม!!

บทที่ 1
เออร์วิน

ตัวอย่าง

"เออร์วิน ไรเดอคอล"

สุรเสียงดังตรัสประกาศแจ้งนามของเด็กทารกในอ้อมพาดหานัยน์เนตรสีน้ำเงินเข้มทอดมองดวงตาสีเดียวกันของเด็กน้อยที่จ้องตอบกลับมาด้วยรอยยิ้มบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ปลายดรรชนีแข็งแรงเอี่ยมตะเปะที่ปอยผมสีดำสนิทราวกับสีของกลางคืนแผ่วเบาด้วยความเอื้อเอ็นดูเต็มพิกัด

"ฉันจะให้หลานชายคนแรกชื่อนี้...เออร์วิน"

กษัตริย์เซอร์เซส ไรเดอคอลแห่งโรเทซิสดำรัสก้องตอกย้ำอีกครั้งไม่ทรงนำพาลेยาว่า 'ลูกเขย' หรือ พ่อของทารกที่พระองค์ทรงอุ้มอยู่นั้นกำลังขมวดคิ้วมุ่นกับชื่อที่พระองค์พระราชทานให้ ริมฝีปากหยักลึกของชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีดำสนิทดูจเดียวกับเส้นผมเผยออกกรวกับอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่มือเรียวบางหากแข็งแรงของหญิงสาวร่างโปร่งระหงที่ยืนอยู่เคียงข้างก็เอี่ยมตะเปะที่ท่อนแขนของเขาไว้ และออกแรงบีบเบาๆ เป็นเชิงห้าม ทั้งดวงตาสีน้ำเงินเข้มคู่นั้นก็ยังถลึงมองล่ำทับอีกที ชายหนุ่มที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อคนรักอย่างเคย์ ไรเดอคอลเลยทำอะไ

ไม่ได้ นอกจากหุบปากนิ่ง และเงียบฟังถ้อยคำรัสของ 'พ้อตา' อย่างสงบ
ราวกับลูกเขยดีเด่นประจำปี

"ลีดวงตาเหมือนฉันเลยนะเซเรน สม่กับมีสายเลือดของไรเดอคอล
จริงๆ"

'คุณตา' หมาดๆ ตรีสต์ด้วยสุรเสียงชื่นชม ดวงเนตรที่ทอดมอง
หลานชายคนแรกเต็มไปด้้วยรอยยินดียิ่ง เพราะ...มีของเล่นใหม่มาให้ได้
สนุกอีกแล้ว

"เสียตาที่ผมดำเหมือนพ้อ แต่จริงๆ ฉันใช้เวทเปลี่ยนให้เป็นสีทอง
เหมือนเซเรนก็ได้นะ เจ้าว่ายังไง เคย์"

พระองค์ตัวต้วต้วเนตรมองลูกเขยที่ซึกจะหุบปากนิ่งไม่ไหวราวกับ
จะยั่ว แม้วว่าเคย์จะแต่งงานกับเซเรนและยอมแม่กระท้งเปลี่ยนนามสกุล
เข้าตระกูลไรเดอคอลตามพระราชประสงค์ของพระองค์แล้วก็ตาม แต่
ทุกคราวที่ได้เห็นพระธิดาส่งสายตาหรือมีรอยยิ้มให้เจ้าหนุ่มนั้น พระองค์
ก็อดไม่ได้จริงๆ ที่จะ 'หมั่นไส้' ขึ้นมาอย่างไรเหตุผล และทุกคราวที่ทรง
รู้สึกเช่นนั้นก็เป็นต้องหาทาง 'แก้ง' เจ้าลูกเขยคนนี้ให้ได้อารมณ์ขึ้นกัน
ลักตั้งสองตั้ง เพื่อความสนุกสนานส่วนพระองค์เสียทุกคราว

"หม่อมฉันขอปสี่ผมธรรมชาติเพคะท่านพ้อ"

เซเรนซัดขึ้นมาด้้วยน้ำเสียงเรียบๆ ก่อนที่คนข้างตัวจะถูกยั่วขึ้น
เหมือนทุกครั้ง กษัตริย์แห่งโรเทซีสักพระองค์ขึ้นอย่างไม่สนพระทัย
แล้วหันไปตรีสต์คุยหยอกล้อกับเด็กน้อยในอ้อมพาหุต่ออย่างรื่นรมย์
นานจนตะวันเริ่มคล้อยต่ำ กษัตริย์เซอร์เซสจึงเสด็จกลับพระราชวังหลวง
ด้้วยพระเวทเรื่องฤทธิ์ที่ทำให้พระวรกายสูงใหญ่หายไปเนพริบตา ทิ้งให้
เซเรนทอดสายตามองไปในความว่างเปล่าตรงหน้าแล้วถอนหายใจออก
มาอย่างโล่งใจ

...ตัวปัญหาใหญ่จากไปแล้ว แต่ก็ยังเหลือตัวปัญหาอีกคนที่ 'ใหญ่'
ไม่แพ้กัน

"ฉันไม่ยอมนะ! ฉันไม่ยอมให้ลูกของเราชื่อยาวๆ แบบนั้น"
...นั่นไง พุดในใจยังไม่ทันขาดคำ เจ้าปีศาจน้ำก็เริ่มองเงงขึ้นมาอีก
แล้ว

แม้จะแต่งงานกันมาได้ปีกว่า หากเคย์ก็ไม่เคยเปลี่ยนไปเลย
เจ้านั้นเคยบ้าบอและอ้อนอดเธอมากแค่ไหน มันก็ยังคงทำแบบนั้น
ไม่เปลี่ยนแปลง

"แต่เราตกลงกันแล้วนี่เคย์"

เซเรนพยายามเอาความสงบเข้าข่ม ดวงตาสีดำที่มีแววไว้วอน
จ้องมองตรงไปที่เธอ ริมฝีปากหยักลึกเข้มแน่นอย่างยังไม่อยากยอมรับ
หญิงสาวสะกดอารมณ์ทั้งโกรธทั้งใจอ่อนที่พุ่งขึ้นมาไว้ในใจ โอบกระชับ
เด็กทารกในอ้อมแขนให้แน่นเข้า แล้วเดินไปนั่งยังเก้าอี้หนานุ่มตัวใหญ่ที่
ตั้งอยู่ตรงระเบียงกว้างด้านหลังบ้าน โดยมีชายหนุ่มร่างสูงเดินตามไป
ติดๆ ไม่ยอมห่างไกล

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ทั้งเธอและเคย์ยังคงอาศัยอยู่ในเมืองชายแดน
ที่ติดกับประเทศพลัสทาร์โดยไม่ได้ย้ายกลับเข้าเมืองหลวงหรือย้ายไป
ที่อื่น เพราะเธอยังมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบอยู่ที่นี่ แม้ว่าสงครามระหว่าง
โรเทซิสและพลัสทาร์จะหยุดพักไปเมื่อหกเดือนก่อน ในตอนที่กษัตริย์
พระองค์ใหม่ของพลัสทาร์ที่มีพระอุปนิสัยรักความสบายไม่ชอบสู้รบกับ
ใครเสด็จขึ้นครองราชย์ ประกอบกับมีเรื่องวุ่นวายเป็นการภายใน จึงทำให้
ทางพลัสทาร์เจรจาสงบศึกและยุติการแย่งชิงดินแดนที่ทำสงครามยึดเยื่อ
มานานหลายปี

แต่งงานของเซเรนก็ยังไม่หมดลงไปพร้อมๆ กับการรบที่หยุดชะงัก
เพราะกษัตริย์เซอร์เซสทรงมอบหน้าที่การฟื้นฟูเมืองในแถบนี้ให้เธอและ
เคย์รับผิดชอบ อีกทั้งยังต้องคอยตรึงกำลังทหารเอาไว้ตามแนวเขต
ชายแดนอยู่ตลอดเวลา เพราะไม่รู้ว่ามีเหตุทางพลัสทาร์เกิดเปลี่ยนใจ
คิดจะสู้รบขึ้นมาอีก

"นายเป็นต้นคิดที่จะให้ท่านพ่อตั้งชื่อให้ลูกของเราเองนะเคย์"

เซเรนยื่นด้วยคำถามที่ทำให้เคย์เถียงไม่ออก ร่างสูงโน้มตัวลง โอบกอดร่างบางของภรรยาเอาไว้ในอ้อมแขน ดวงหน้าคมคายแนบลงกับ เส้นผมสีทองสว่างนุ่มสลวย ก่อนที่เสียงเง่าอดจะดังประท้วงมาเบาๆ

"แต่ฉันไม่อยากได้ชื่อนั้นนี่"

เซเรนถอนหายใจดังอย่างไม่คิดปิดบัง

...ทำไมเธอถึงลืมไปได้ง่ายๆ แบบนี้นะ ไม่ว่าจะท่านพ่อหรือเคย์ ต่างก็เอาแต่ใจกันทั้งคู่ น่่าปวดหัวเสียจริง

ต้นเหตุของเรื่องนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่ตอนที่เจ้าบ้านหวังจะทำคะแนน กับท่านพ่อของเธอ ด้วยการรอให้พระองค์เสด็จกลับจากการเสด็จประพาส เกาะน้อยใหญ่ในน่านน้ำของโรเทศิสเพื่อพระราชทานชื่อให้กับลูกน้อย ของพวกเธอ แม้ว่าเซเรนจะเพียรบอกเขาว่าไม่จำเป็นต้องรอก็ได้ เพราะ กว่าท่านพ่อจะเสด็จกลับ เจ้าตัวน้อยก็คงอายุเกินกว่าเดือนไปแล้ว แต่ เจ้าบ้านเคย์ก็ยังดึงดันที่จะรอ... เพราะจะเอาหน้านั้นล่ะ ไม่ใช่ชื่ออะไร

"เออร์วิน...หิ้งยาวหิ้งเรียกยาก ฉันไม่ชอบ"

เคย์ยังพูดต่ออย่างไม่ยอมแพ้ แต่ก็ยอมที่จะลดระดับเสียงให้เบาลง เมื่อเห็นว่าลูกชายของเขากำลังพริ้มตาลงเพื่อเข้าสู่ห้วงนิทราในอ้อมแขน ของเซเรน

"แต่เราเปลี่ยนไม่ได้แล้วนะเคย์ ท่านพ่อพระราชทานแล้ว"

เซเรนพูดอย่างอ่อนใจ นี่เธอคงไม่ได้กำลังมีลูกชายสองคนหรอก... ไช้ม้าย

"วิน...ฉันจะเรียกลูกของเราว่า 'วิน' "

เคย์ประกาศออกมาด้วยรอยยิ้มอย่างพอใจ เซเรนหลับตาลงอย่าง ปลดปลง ครั้นจะเถียงหรือแย้งอะไรกับคนที่กอดเธอเอาไว้แล้ว

ก็ไม่รู้จะเถียงไปทำไม เพราะเถียงไปก็เปล่าประโยชน์ ดูแต่ชื่อเธอ ลี อยู่ด้วยกันมาตั้งหลายปี เจ้านั้นก็ยังไม่ยอมเรียกชื่อเธอให้ถูกเสียที

"นายว่าดีมั๊ยไค วิน...ฉันว่าเพราะดีนะ ชื่อสั้นๆ เรียกง่าย เหมือนชื่อพวกเราเลยไค เคย์ ไค แล้วยังไค"

นัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มลึกล้ำปรายมองดวงหน้าคมคายที่กำลังฉีกยิ้มกว้างอย่างดีใจ แล้วเธอก็พูดค้ำหน้าอะไรทำไมไม่ออกด้วยความใจอ่อนเหมือนเคย

"ก็ตามแต่ใจนาย"

"ฉันรักนายจังเลยไค"

เคย์ไม่ว่าเปล่า เพราะริมฝีปากหยักลึกนั้นประทับลงบนแก้มนวลสองที่ซ้อนราวกับให้รางวัล โดยไม่นำพาเลยว่าคนถูกหอมแก้มจะถลึงตาตุ๋นใสแค่ไหนก็ตาม

"หวานกันเหมือนเดิมเลยนะ เคย์ เซเรน"

สายลมที่พัดกรรโชกแรงนำพาเสียงหวานใสคุ่นหูให้ดังขึ้น เคย์ปล่อยเซเรนออกจากอ้อมกอด แล้วยึดตัวตรงอย่างเตรียมพร้อมที่จะรับในทุกสถานการณ์ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เขาจะปกป้องและดูแลคนที่รักยิ่งกว่าชีวิตทั้งสองคนนี่เอง

คิวเรียวสวยของหญิงสาวเจ้าของบ้านชมวดมุ่นอย่างแปลกใจ หากเคย์กลับแย้มรอยยิ้มกว้าง เมื่อสายเลือดในกายกำลังเดือดพล่านตอบรับการมาเยือนของใครบางคนบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าเจ้าของเสียงนั้นคือใคร

"ท่าน้ำเมอร์ซี!!"

สายลมหยุดพัดลงแล้วพร้อมๆ กับที่ร่างเล็กจ้อยปรากฏกายขึ้นจากความว่างเปล่าตรงหน้า ปีกสีดำที่กลางหลังขยับพาร่างนั้นให้เคลื่อนเข้ามาใกล้ คิวรีวสีดำปล้นปรากฏขึ้นครอบคลุมทั่วร่างเล็กก่อนจะจางหายไปนพริบตา แล้วตรงหน้าก็ปรากฏด้วยร่างระหงสมส่วนของหญิงสาวผู้มีผิวขาวราวหิมะ เส้นผมหยักศกยาวสลวยสีดำสนิทราวกับสีของกลางคืน นัยน์ตาสีเขียวมรกตที่เต็มไปด้วยความสดใสสว่าง และริมฝีปากแดงเรื่อ

ที่เจ็อรอยยิ้มเอาไว้ไม่จาง เคย์กับเซเรนขยับปากจะเอ่ยซัก หากคลื่นความเย็นที่ค่อยๆ แผ่ตามหลังน้ำสาวออกมากลับชะงักคำพูดของคนทั้งคู่เอาไว้ก่อน แสงสีฟ้าครามสว่างวาบขึ้นวูบหนึ่งก่อนจะจางหายไป ก่อนที่ร่างสูงสง่าของชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีฟ้าครามเหมือนพลังเวทจะปรากฏกายขึ้นด้วยรอยยิ้มบาง เคย์ขมวดคิ้วมองคนแปลกหน้าอย่างไม่แน่ใจ

...จะบอกว่าท่านลุงเรนไปเปลี่ยนโฉมมาก็คงไม่ใช่ เพราะความรู้สึกของเขาบอกว่าไม่เคยรู้จักหรือพบเจอคนคนนี้นมาก่อนเลย

"ขอแนะนำตัวก่อนแล้วกันนะเมอร์ซี่"

นัยน์ตาสีฟ้าครามหันไปมองสบตาสีเขียวมรกตของคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เมอร์ซี่พยักหน้ารับนิตหนึ่งอย่างเสียไม่ได้ เร็กซ์ยิ้มกว้าง แล้วหันมาสบตาสองคู่ที่จ้องมองอยู่อย่างรอคอย

"เร็กซ์ นาดาส เพื่อนของเรน ท่านลุงของพวกเจ้า เรียกฉันว่า 'ลุงเร็กซ์' เหมือนที่เรียกเรนก็ได้..."

'ลุงเร็กซ์' บอกด้วยน้ำเสียงใจดี ในขณะที่เซเรนทำหน้าที่แปลกๆ เพราะจะว่าไปแค่เรียกเรนว่า 'ลุงเรน' เธอก็ว่าเรียกยากแล้ว เพราะด้วยรูปลักษณะของเรนเองนั้นก็ดูอายุไม่ต่างจากพวกเธอเท่าไรหรอก แล้วยังผู้ชายตรงหน้าคนนี้อีก ก็ดูอย่างไรก็ได้แก่ไปกว่าเธอหรือเคย์ซึกก็ปีเลย

"...ยินดีที่ได้รู้จัก เคย์กับเซเรน"

ชายหนุ่มจบบคำพูดด้วยรอยยิ้มกว้าง เคย์กับเซเรนก้มหัวลงอย่างให้ความเคารพ เมอร์ซี่ใช้ไหล่บางดันร่างสูงให้พ้นทาง แล้วไปหยุดอยู่ตรงหน้าหลานชายและหลานสะใภ้ที่ลุกยืนตั้งแต่เห็นหน้าเธอในตอนแรกแล้ว

"ไม่ได้เจอกันนาน ดูเจ้าเป็นผู้หญิงขึ้นนะเซเรน"

คำทักของเมอร์ซี่ทำเอาเซเรนยิ้มแหย แต่ก็ไม่เอ่ยอะไร เพราะตั้งแต่กลับคืนมาอยู่ร่างผู้หญิงก็ผ่านไปสองปีแล้ว ท่าทางของผู้ชายที่เคยชินมาตลอดห้าปีก็เริ่มลบลบเลือนลง

"ขอฉันอุ้มหลานหน่อยได้มั๊ยเซเรน"

เมอร์ซีย์ถามด้วยดวงตากระตือรือร้น เซเรนยิ้มรับไม่ตอบอะไรแต่ส่งลูกชายให้คุณนำคนสวยอย่างเต็มใจ เมอร์ซีย์รับเด็กน้อยมาอุ้มเอาไว้อย่างไม่ถนัดนัก แต่เธอก็พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะประคองเด็กน้อยตัวจ้อยเอาไว้ในอ้อมแขนอย่างเบามือ เพราะยังไม่อยากปลุกหลานชายที่กำลังจมอยู่ในห้วงนิทรารมณอันแสนสุขให้ตื่นขึ้นมา ดวงตาสีเขียวมรกตจ้องมองดวงหน้าเล็กๆ หนึ่งอย่างพิเนิจพิจารณาช้านาน ก่อนที่จะเงยหน้าขึ้นสบตาสีดำสนิทของหลานชายที่ทอดมองอยู่ก่อนแล้ว

"ฉันว่าเจ้าหลานชายคนนี้คล้ายเอโอเลียนะเคย์"

คำพูดนั้นเรียกรอยยิ้มกว้างให้ประดับบนใบหน้าคมคายของคนฟัง

"ผมก็คิดแบบนี้เหมือนกันครับท่านน้ำ"

"แต่ปากเหมือนเซเรนนะ..."

"ตาก็เหมือนโคครับ ทั้งรูปทรงและสี เหมือนโคมาก ผมชอบ..."

นัยน์ตาทหวานหยดถูกส่งมาให้ภรรยาที่ถูกโอบเอวอยู่ เซเรนแทบจะส่ายหน้าด้วยความอ่อนใจที่เจ้าบ้านนั้นหวานไม่ดูสถานที่และเวลาเลยจริงๆ

"ชื่ออะไรหรือเคย์ หลานชายของฉันคนนี้"

"วินครับท่านน้ำ วิน ไรเดอคอล"

"เออร์วิน"

เซเรนพูดขัดขื่น แต่ทั้งนี้ทั้งหลานต่างไม่ฟังคำเธอเลยสักนิด

"ชื่อเพราะดี ฉันชอบจัง"

"เห็นมั๊ยไค ฉันบอกแล้วว่าชื่อเพราะ"

เคย์หันมาพูดกับเซเรนอย่างผู้ชนะ หญิงสาวถอนหายใจเฮือกอย่างอ่อนใจ ตัดสินใจไม่ต่อความยาวอะไรอีก ปล่อยให้หน้าสาวกับหลานชายชื่นชมความน่ารักของเด็กชายตัวน้อยต่อไป นัยน์ตาคู่สวยของเซเรนเหลือบมองชายหนุ่มร่างสูงที่ทอดสายตาอ่อนโยนมองเมอร์ซีย์อยู่อย่างนึ๊กขึ้นมาได้ ว่าใครบางคนถูกลืมิให้ยื่นฟังบทสนทนาต่างๆ ในห้องอย่าง

เงียบๆ นานแล้ว

"ท่านลุงเร็กซ์ ท่านลุงเรนไม่มาด้วยหรือคะ"

คำถามของเซเรนหยุดเสียงสนทนาของน้ำหาลานให้เงียบลง

"นั่นสิครับ ท่านลุงเรนทำไมไม่มาด้วยล่ะครับ"

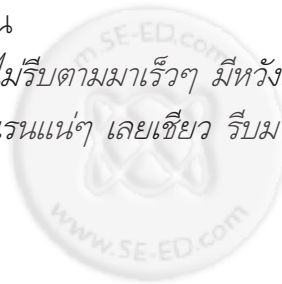
"เดี๋ยวเรนจะตามมาทีหลังนะ เซเรน เคย์"

เร็กซ์ตอบด้วยเสียงกลั้วหัวเราะยามเมื่อเอ่ยถึงเพื่อนรัก เมอร์ซีย์
ตัวดีสายตามองค้อนเร็กซ์อย่างหมั่นไส้แบบไม่มีเหตุผล ก่อนจะหันมา
ยิ้มให้เซเรนด้วยแววตาสนุกสนาน

"เรนไป 'ตามหาหัวใจ' นะเซเรน"

เซเรนชะงักไปกับคำตอบนั้น เธอหันไปมองสบตาเคย์อย่างแปลกใจ
พลังพยายามจะทำความเข้าใจกับสิ่งที่เมอร์ซีย์พูดออกมา ในขณะที่เร็กซ์
ถึงกับส่ายหน้าอย่างปลงๆ กับคำตอบที่สาวน้อยผู้กุมหัวใจของเขาไว้มี
ให้กับหลานทั้งสองคน

...เรน... ถ้านายไม่รีบตามมาเร็วๆ มีหวังเมอร์ซีย์ได้เผานายมอดเป็น
จุดต่อหน้าเคย์กับเซเรนแน่ๆ เลยเชียว รีบมาหน่อยนะเรน

บทที่ 2
สายเลือดที่สืบมา

ตัวอย่าง

"ผมไม่เคยรู้เลยว่าท่านลุงเรนจะมีอดีตแบบนี้"

เคย์อุทานออกมาด้วยน้ำเสียงคาดไม่ถึง เมื่อฟังเรื่องราวในอดีตของท่านลุงจากปากท่านหน้าคนสวยจบแล้ว เมอร์ซี่พยักหน้าอย่างเคร่งขรึม หากดวงตาพราวระยับด้วยความสนุกสนาน เร็กซ์แทบจะสำหน้าด้วยความอ่อนใจ ยามเมื่อเห็นริมฝีปากบางเฉียบนั้นขยับเล่า 'เผา' เพื่อนของเขาอย่างไม่คิดจะเก็บงำเรื่องราวอะไรไว้อีก

"เรนหน้าสงสารนะเคย์"

"ใช้ครับท่านหน้า ถ้าผมเป็นท่านลุง ถ้าผมเป็นคนทำให้ใครตายลงไปด้วยน้ำมือผม ผมคงฆ่าตัวตายตามไปไหนๆ"

เคย์หันไปมองตาคนรักด้วยแววหวานหยด ทั้งยังโอบกระชับร่างกายในอ้อมแขนราวกับจะยืนยันคำพูดนั้น เซเรนชินจนหน้าแดงก่ำ เธอใช้ศอกกระทุ้งลงไปตรงท้องของคนหวานไม่ดูเวลาและสถานที่ด้วยความหมั่นไส้

"พูดบ้าๆ นายจะฆ่าตัวตายได้ไง แล้วเออร์วินจะอยู่กับใคร"

"ก็ฝากท่านหน้าเมอร์ซี่เอาไว้สิ ไม่เห็นเป็นไร หรือไม่ก็ฝากท่านพ่อของ

นายไว้ก็ได้"

"ไม่ได้ ต้องให้ฉันเลี้ยง ห้ามยกให้พวกมนุษย์เด็ดขาดนะ"

เมอร์ซีสวนคำพูดหลานชายขึ้นมาในทันที ในขณะที่เร็กซ์ต้องรีบปราชญ์ ก่อนที่เรื่องไม่เป็นเรื่องจะกลายเป็นเรื่องขึ้นมา

"เมอร์ซีพูดอะไร เคย์กับเซเรนยังไม่ได้เป็นอะไรไปสักหน่อย"

เมอร์ซียกไหล่กับคำปราชญ์ของเขา ทั้งยังหันไปมองค้อนอย่างไม่พอใจที่อยู่ๆ ก็ถูกขัดคอ

"ก็พูดเพื่อไว้ หลานของฉัน ฉันเลี้ยงเองได้ ห้ามให้คนอื่นเลี้ยงเด็ดขาด"

"นั่นสินะไค ถ้าพวกเราตาย ยกวินให้ท่านนำเมอร์ซีกับท่านลูจเรนะ อาย่ายกให้ท่านพ่อของนาย"

เคย์หันไปพูดกับคนรักด้วยสายตาดูออดอ้อน เซเรนนับหนึ่งถึงร้อยสะกดอารมณ์ พยายามไม่โกรธ เพราะรู้อยู่แล้วว่ามัน 'บ้า' และคนในตระกูลของมันก็ 'เพี้ยน' ไม่แพ้กัน

"เคย์กับเซเรนก็ยังไม่ได้เป็นอะไรไปตอนนี่ไม่ใช่หรือ อย่าเพิ่งคุยเรื่องนี้กันเลยดีกว่านะ"

เร็กซ์ยื่นมือเข้ามาไกลเกลียดอีกครั้ง เซเรนจึงหันไปยิ้มขอบคุณให้เขาทำเอาเคย์มองเร็กซ์ด้วยสายตาไม่พอใจที่เห็นภรรยาตัวเองส่งยิ้มให้ชายอื่น แม้ว่าชายอื่นคนนั้นจะเป็นเพื่อนของท่านลูจก็ตามที่ เมอร์ซีที่เห็นท่าหลานชายตัวดีเริ่มจะหน้ามืดตามัวเพราะลมเพชรหึ่งก็รีบเผาพี่ชายต่อทันทีเพื่อเบี่ยงประเด็น

"ตอนที่เรนเจอกับดาเรียที่กลับมาเกิดใหม่ครั้งแรกนะเคย์ สุดยอดเลย"

น้ำเสียงตื่นเต้นเรียกให้ดวงตาสีดำสนิทหันไปมองอย่างอยากรู้ไม่ได้และอาจจะเป็นเพราะไคของเขาไม่ได้ยิ้มให้กับท่านลูจเร็กซ์อีกแล้ว เขาจึงไม่เห็นประโยชน์ที่จะถลึงตาใส่ชายหนุ่มคนนั้นอีกต่อไป

"อย่าไปเชื่อเมอร์ซีมากเลยเคย์ ฉันกับเมอร์ซีไม่ได้อยู่ที่นั่นตอนที่เรน

พบกับดาเรียเป็นครั้งแรกหรอคะ"

เร็กซ์ยังไม่วายขาดคอก่อนที่เมอร์ซีจะเผาเพื่อนของเขาด้วย
จินตนาการแพลงๆ ของเธอ เมอร์ซีหันไปถลิ่งตามองอย่างไม่พอใจ

"ถึงไม่ได้อยู่ตอนเขาเจอกัน แต่ก็กลับไปทันทเห็นเขากอดกันละนะ
เร็กซ์ แถมยังเห็น..."

มือใหญ่เอื้อมมาปิดปากเมอร์ซีเอาไว้ในทันที ก่อนที่เธอจะหลุดปาก
อะไรออกมามากเกินไปกว่านี้

"อย่าพูดเลยเมอร์ซี"

เร็กซ์พยายามปราม แต่เมอร์ซีหรือจะฟัง มือเรียวยกขึ้นดึงมือเขาออก
และมันก็เลื่อนหลุดอย่างง่ายดาย เพราะมีมือของเคย์มาช่วยดึงอีกแรง
ด้วยความอยากรู้

"ท่านลุงเรนทำอะไรหรือครับท่าน"

เร็กซ์หลับตาลงอย่างอ่อนใจกับความกระตือรือร้นเกินเหตุของ
หลานชายเพื่อน

...คนตระกูลนี้...มันเป็นแบบนี้กันหมดเลยหรือไม๊นะ

"จวบ..."

คำพูดคำเดียวที่หลุดออกมาจากปากเมอร์ซีเรียกเสียงถอนหายใจ
เยือกใหญ่จากเร็กซ์ เขานึกขอโทษเพื่อนในใจที่ช่วยรักษาภาพพจน์ของ
เพื่อนในสายตาหลานชายและหลานสะใภ้ไม่ได้

*...ความคิดของนายเองนะเรนที่ไม่ได้อยู่ที่นี่ ฉันพยายามช่วยนาย
แล้ว*

ภาพวาดที่ประดับอยู่บนฝาผนังในห้องโถงกว้างของคฤหาสน์
หลังใหญ่ใจกลางเมืองหลวงของประเทศพลัสทาร์คือภาพของหญิงสาว
เต็มวัยผู้มีใบหน้าที่งดงามและคุ่นตาคนมอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งดวงตา
สีเขียวเข้มคู่หนึ่งที่ช่างเหมือนกับดวงเนตรของใครบางคนเสียเหลือเกิน

"ท่านหวดอะเบลล่าคะเรน"

เสียงสติไสอิบายให้ชายหนุ่มร่างสูงเจ้าของดวงตาสีเงินที่ยืนนิ่งอยู่หน้ารูปวาดรับรู้ ร่างโปร่งบางของหญิงสาวผู้มีสายเลือดสืบทอดลงมาจากคนในภาพก้าวมายืนเคียงข้างเขา ดวงตาสีฟ้ากระจ่างราวกับท้องฟ้าในยามสายทอจดับอยู่ที่ภาพนั้น เธอไม่เคยพบหน้าคนในภาพ เพราะถ้านับตามลำดับรุ่นแล้ว เธอก็เป็นรุ่นที่สามของสายตระกูลนี้ แม้ว่าท่านหวดอะเบลล่าจะมีอายุยืนยาวจนถึงเก้าสิบสองปีก่อนจะจากไปด้วยโรครชาก็ตาม

หากสิ่งหนึ่งที่รีเนต้ารับรู้ได้ในทุกครั้งที่มาหยุดยืนอยู่หน้าภาพนี้ก็คือความคุ้นเคย น่าแปลก...ที่ไม่เคยแม้แต่จะได้พบหน้า หากเธอกลับรู้สึกคุ้นเคยดูราวกับรู้จักพูดคุยกับคนในภาพมาก่อน อีกทั้งดวงตาคู่นั้นก็ดูเหมือนจะทอดมองเธอด้วยความอ่อนโยนในทุกครั้งที่สบตา

"เรน...รู้จักท่านหวดหรือเปล่านั้น เคยเจอท่านหรือเปล่า"

รีเนต้าหันมาถามชายหนุ่มที่ยืนอยู่เคียงข้างอย่างนิ่งขื่นได้ เบนยิ้มกับคำถามนั้น เขาส่ายหน้าเพียงนิดเป็นคำตอบ ก่อนจะละสายตาจากดวงหน้าต่างงมที่เขาอยากจะหยุดสายตาเอาไว้ที่ตรงนั้นกลับไปยังภาพวาดบนฝาผนังตามเดิม

"เคยได้ยินแค่ชื่อ แต่ไม่เคยพบ อะเบลล่า... น้องสาวของ...ดาเรีย"

ชื่อนั้นเบาจนแทบจะแผ่วหายไปในลำคอ ด้วยคนพูดไม่รู้ว่าจะควรจะเรียกอย่างไรถึงจะถูก

...จริงๆ แล้วต้องเป็น 'ดาเรีย' หรือ 'เธอ' กันแน่หนอ

เพียงได้ยินชื่อ 'ดาเรีย' ที่เขาเอ่ยออกมา รีเนต้าก็นิ่งไปอย่างนึกหาคำพูดไม่ออก ดวงตาสีฟ้ากระจ่างมีรอยสับสนลึกลับ แม้เธอจะเตรียมใจและพอนึกรู้อะไรอยู่บ้างแล้วจากความฝันที่เห็นมาตลอดระยะเวลาสามปี แต่พอได้พบกับเขา คนที่อยู่ในความฝันของเธอตลอดมา ก็กลับ...ไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่เลย

...แต่ในวันนั้น วันที่พบกันครั้งแรก ก็เป็นเธอเองมิใช่หรือไ้เงเล่าที่เดินเข้าไปหาเขาและไ้เเข้าสู่อ้อมอกกว้างโดยไม่นำพาสิ่งใด

‘ดาเรีย ในที่สุดเธอก็กลับมา’

น้ำเสียงแผ่วเบาและสั้นไหวดังออกมาจากริมฝีปากหยักลึกที่เพิ่งถอนออกจากกลิบปากของเธอ หลังจากที่มอบรสจวบหวานละมุนที่แม่รีเนต้าจะบอกกับตัวเองว่า สำหรับเธอ...ครั้งนี้คือจวบแรก หากส่วนลึกในหัวใจก็กลับรับรู้ได้ว่ารสจวบนี้...คุ้นเคย

‘ฉันคิดถึงเธอทุกวัน ทุกคืน ทุกเวลา ทุกวินาที เธอรู้มั้ว่าฉันคิดถึงเธอมากแค่ไหนดาเรีย’

เขายังคงพร่ำบอกคนในอ้อมกอด ทั้งยังหมายจะก้มลงไปประทับจวบอีกครั้งด้วยความรู้สึกทั้งหมดของหัวใจ หากมือเรียวของหญิงสาวกลับยกขึ้นมาแตะห้ามเอาไว้ก่อน

‘เรน...อย่า’

‘ทำไมดาเรีย’

‘รีเนต้า ฉันชื่อรีเนต้า ชินเนีย’

ดวงตาสีเงินมีแววไม่เข้าใจในครั้งแรกที่ได้ยิน แต่พอครุ่นคิดตรึกตรองอะไรได้ เขาก็ยิ้มแล้วยกมือขึ้นจับมือเธอออก

‘ชื่อใหม่ของเธอหรือดาเรีย เพราะดี’

‘ฉันไม่ใช่ดาเรีย’

‘เธอคือดาเรีย เธอจำฉันได้ และฉันก็จำเธอได้ หรือเธอจะว่าไม่จริง’
รีเนต้านิ่งอึ้งไปกับคำพูดนั้น เพราะเธอเถียงเขาไม่ออก ส่วนลึกในหัวใจของเธอจำเขาได้

...เรน กราเซล ผู้ชายที่เคยเจอในความฝัน

หัวใจของเธอเชื่ออย่างไม่มีข้อโต้แย้ง ทั้งยังไม่เคยคิดตระแวงว่าเขาจะหลอกลวง เพราะเธอเชื่อจนหมดหัวใจนับตั้งแต่ได้สบดวงตาสีเงินคู่นี้แล้ว